

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2024-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/113/2022 z 25. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 1 200 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16Csp/85/2019 domáhal proti žalovanej [REDAKOVANÉ], určenia, že úver na bývanie poskytnutý v prospech sťažovateľa zo strany žalovanej na základe zmluvy o úvere na bývanie je bezúročný a bez poplatkov. Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že pri určení výšky RPMN žalovaná nezohľadnila náklady, ktoré spočívali v platení poplatku za vedenie bežného účtu, ktorý si kvôli úveru sťažovateľ musel u žalovanej zriadiť, čo predstavuje sumu 3,90 eur mesačne, pričom nebola ani skúmaná schopnosť sťažovateľa ako spotrebiteľa splácať úver na bývanie, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Okresný súd rozsudkom č. k. 16Csp/85/2019-79 zo 17. júla 2020 žalobu zamietol s odôvodnením, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že preplatenie poplatku za predčasné splatenie úveru na bývanie z inej banky nebolo podmienkou poskytnutia samotného úveru u žalovanej a ani nebolo

potrebné uzatvárať doplnkovú službu o zriadení bežného účtu pre poskytovanie samotného úveru a túto zmluvu o bežnom účte uzatvoril sťažovateľ iba z dôvodu, že dochádzalo k prenosu úverov na bývanie a žalovaná ponúkala svojim klientom možnosť využiť benefit vo forme preplatenia poplatku za predčasné splatenie pôvodného úveru v inej banke, k čomu bolo potrebné zriadenie osobného účtu u žalovanej, a preto náklad za vedenie bežného účtu nemá byť zarátaný do nákladu na RPMN, a preto RPMN uvedená v zmluve o úvere je uvedená správne a nemôže tak spôsobovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s odkazom na smernicu Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016. K námietke sťažovateľa, že za bezúročný a bezpoplatkový úver je potrebné úver považovať aj z dôvodu, že v zmysle § 8 ods. 1 a § 15 ods. 1 písm. b) zákona č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o úveroch na bývanie“) nebola posudzovaná zo strany žalovanej schopnosť sťažovateľa splácať úver, okresný súd poukázal na to, že z predloženého reportu Sociálnej poisťovne z 20. októbra 2017 a reportu Spoločného registra bankových informácií z 20. októbra 2017 vyplýva, že žalovaná zisťovala o sťažovateľovi potrebné údaje zo Sociálnej poisťovne aj zo Spoločného registra bankových informácií týkajúce sa toho, akú má schopnosť splácať úver, a navyše mala aj informácie z inej banky, z ktorej sťažovateľ prevádzal úver k žalovanej, pričom nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že sťažovateľ nie je schopný úver na bývanie splácať, o čom svedčí aj to, že sťažovateľ úver v zmysle zmluvy aj splácal. Vzhľadom na takto preukázaný skutkový stav okresný súd prijal záver, že nie je splnená ani podmienka podľa § 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, keďže bolo preukázané, že žalovaná v rámci svojich možností skúmala, aká je schopnosť sťažovateľa úver splácať.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3CoCsp/48/2020 z 9. septembra 2021 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa so správnymi skutkovými závermi i s právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s odôvodnením rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Nestotožnil sa s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s RPMN a nákladmi na úver, pričom v tejto súvislosti poukázal na bod 19 odôvodnenia rozsudku. Citujúc § 11 ods. 3 a § 15 ods. 2 zákona o úveroch na bývanie, uviedol, že žalovaná postupovala v súlade so zákonom, pričom je jednoznačne aj povinnosťou spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné, zrozumiteľné a nezávisle overiteľné informácie potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver na bývanie s tým, že pokiaľ sťažovateľ namietal, že za bezúročný a bezpoplatkový je potrebné úver považovať aj z dôvodu, že v zmysle § 8 ods. 1 a § 15 ods. 1 písm. b) zákona o úveroch na bývanie nebola posudzovaná zo strany žalovanej schopnosť sťažovateľa splácať úver, poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná zisťovala potrebné údaje o sťažovateľovi a jeho schopnosti splácať úver s tým, že nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že sťažovateľ nie je schopný úver na bývanie splácať.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v ktorom namietal nezahrnutie poplatku za bežný

účet do RPMN a celkovej sumy úveru na bývanie a absenciu odbornej starostlivosti žalovanej pri posúdení schopnosti sťažovateľa splácať úver. Vyjadril nesúhlas s odôvodnením rozsudkov prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu a namietal, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nedáva podľa jeho názoru absolútne žiadnu odpoveď na ním uplatnené odvolacie dôvody a prostriedky procesného útoku.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol s konštatovaním, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nebol naplnený. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil so závermi rozsudkov súdu prvej inštancie a krajského súdu, pokiaľ ide o námietku nezahrnutia poplatku za bežný účet do RPMN a celkovej sumy úveru na bývanie a v tejto súvislosti v bode 8 uviedol, že po preskúmaní obsahu spisu zistil, že podmienka vedenia osobného účtu žalovanou nebola podmienkou na získanie samotného úveru, ale podmienkou na získanie nároku na preplatenie poplatku za predčasné splatenie úveru účtované inou bankou. Vysvetlil, že ak by sťažovateľ nevyužil možnosť preplatenia poplatku vzniknutého v inej banke a tento si sám uhradil, nemusel by si zriaďovať účet u žalovanej na účel úhrady splátok úveru, a teda sťažovateľ sám a dobrovoľne pristúpil k zriadeniu osobného účtu u žalovanej, aby žalovaná poplatok vzniknutý v inej banke za neho zaplatila. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že nie je možné namietaný poplatok za vedenie účtu započítavať do celkovej sumy úveru na bývanie ani do RPMN. Najvyšší súd ďalej pripomenul, že zisťovanie skutkového stavu a správnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom predstavujú skutkovú stránku sporu (skutkové otázky), ktorá nie je prípustným predmetom dovolacieho prieskumu, a tiež to, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). V tomto kontexte vyhodnotil, že posúdenie, či žalovaná konala s odbornou starostlivosťou pri skúmaní schopnosti sťažovateľa splácať úver na základe ňou získaných podkladov a tvrdení, je posúdením skutkovým, ktoré je v zmysle už uvedeného z dovolacieho prieskumu vylúčené (bod 11). Ako *obiter dictum* doplnil, že žalovaná vychádzala nielen zo získaných reportov, ale aj z informácií poskytnutých samotným sťažovateľom, ktoré je povinný poskytnúť v zmysle § 11 ods. 3 zákona o úveroch na bývanie. Schopnosť sťažovateľa splácať úver podporila aj skutočnosť, že úver z predošlej banky v zmysle zmluvy splácal, a teda nič nenasvedčovalo opaku. Rovnako podľa názoru najvyššieho súdu nemožno akceptovať námietku, že sťažovateľ mal v čase posudzovania úveru iný úver vo výške 20 737 eur, keďže tento bol predmetom refinancovania, a teda úver poskytnutý žalovanou by refinancovaním zanikol a tiež výška úveru poskytnutého žalovanou výrazne neprevyšovala výšku pôvodného úveru (navýšenie o sumu 1 198,46 eur).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Najvyšší súd nedal sťažovateľovi odpoveď na jeho základnú dovoláciu námietku, že uzavretie zmluvy o doplnkovej službe, konkrétne zmluvy o bežnom účte, bolo podmienkou získania úveru za ponúkaných podmienok v zmysle čl. 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“), a nie podmienkou získania úveru ako takého. Ak by za takú odpoveď na ťažiskový argument sťažovateľa ústavný súd považoval odôvodnenie obsiahnuté

v bode 8 napadnutého uznesenia, sťažovateľ k tomu uvádza, že odpoveď mal dostať od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, a nie až od dovolacieho súdu, v čom vidí porušenie svojich základných práv.

b) Sťažovateľ považuje odôvodnenie obsiahnuté v bode 8 napadnutého uznesenia za vnútorne rozporné, nelogické, nepresvedčivé, ústavne nekonformné a euronekonformné. Zároveň považuje výklad v ňom obsiahnutý, ako aj právny záver, v zmysle ktorého nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, za právne neudržateľný, arbitrárny, nepresvedčivý a svojvoľný, nemajúci oporu v platnom práve ani v skutkovom stave a ide o výklad, ktorý zjavne nie je eurokonformný a porušuje základné práva sťažovateľa vrátane čl. 38 Charty základných práv Európskej únie. Najvyšší súd porušil princíp zákazu *denegatio iustitiae*.

c) Poukazujúc sa ustanovenia smernice, zastáva sťažovateľ názor, že žalovaná bola povinná informovať sťažovateľa o dvoch hodnotách ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. celkovej sumy, a to s nákladmi na zriadenie a vedenie bežného účtu, ako aj bez nich.

d) Najvyšší súd nedal vyčerpujúcu a presvedčivú odpoveď na dovoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa absencie odbornej starostlivosti žalovanej pri posúdení schopnosti sťažovateľa splácať úver. Jeho rozhodnutie je tak nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

e) Výklad najvyššieho súdu, podľa ktorého posúdenie, či žalovaná konala s odbornou starostlivosťou pri skúmaní schopnosti sťažovateľa splácať úver na základe ňou získaných podkladov a tvrdení, je posúdením skutkovým, ktoré je v zmysle už uvedeného z dovolacieho prieskumu vylúčené, sťažovateľ považuje za ústavne neudržateľný. Ide podľa jeho názoru o otázku právnu, resp. skutkovo-právnu. Ak by aj išlo o otázku skutkovú, najvyšší súd podľa sťažovateľa odmietol dovolacie dôvody vymedzené v dovolaní posúdiť s ohľadom na to, či konanie nebolo postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

f) *Obiter dictum* sa javí ako tendenčné až zaujaté, pretože sa vysporadúva iba s tými argumentmi, ktoré zapadajú do odmietajúceho naratívu najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

8. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu ústavný súd z hľadiska ústavného posúdenia rešpektuje právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania. V prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nezasahuje do ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najstálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011,

IV. ÚS 295/2012). Rozpor napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavnými právami sťažovateľa však možno posúdiť len vo vzájomnom súvisi rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu s rozhodnutím najvyššieho súdu.

9. Vychádzajúc z citovanej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je (v zásade) vo výlučnej právomoci najvyššieho súdu, a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľa v jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

10. Ústavný súd v súvislosti s charakterom a obsahom argumentácie sťažovateľa konštatuje, že sťažovateľ založil svoju argumentáciu na premise o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia pri absencii odpovedí na relevantné otázky. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd napadnuté uznesenie primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné.

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudkov okresného súdu aj krajského súdu. Právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021). Bez potreby opätovného citovania relevantných častí napadnutého uznesenia je potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

12. Ústavný súd k ťažiskovej argumentácii v ústavnej sťažnosti uvádza, že pokiaľ sťažovateľ namieta neposkytnutie odpovede najvyšším súdom na ťažiskovú dovoláciu námietku, na ktorú mu nedali odpoveď ani okresný súd a krajský súd, a teda či uzavretie zmluvy o bežnom účte bolo podmienkou na to, aby sťažovateľ získal úver na bývanie u žalovanej za ponúkaných podmienok, a v nadväznosti na to, či mali byť náklady s tým spojené premietnuté do RPMN, resp. do celkovej sumy úveru, je potrebné akcentovať odôvodnenie napadnutého uznesenia v bode 8 (pozri bod 5 tohto uznesenia), v ktorom sa najvyšší súd stotožnil s právnymi závermi prijatými okresným súdom a krajským súdom v ich rozhodnutiach a nadviazal na ne, keď vysvetlil, z akého dôvodu nie je možné sťažovateľom namietaný poplatok za vedenie účtu započítavať do celkovej sumy úveru na bývanie ani do RPMN.

13. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, tak ústavný súd hodnotí, že najvyšší súd sa zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktorým z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť.

14. Vo vzťahu k druhej ťažiskovej námietke sťažovateľa, že okresný súd a krajský súd mu nedali odpoveď na jeho námietku, že zistený skutkový stav nepreukazoval, že žalovaná pri skúmaní schopnosti sťažovateľa splácať úver konala s odbornou starostlivosťou, najvyšší súd poskytol všeobecnejšie odôvodnenie zdôrazňujúce nemožnosť zasahovania do dokazovania a jeho výsledkov

dovolacím súdom. Podľa názoru ústavného súdu tento záver nie je možné úplne absolutizovať [porovnaj napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 105/2019 z 28. novembra 2019: „Dovoláním podaným v zmysle § 420 písm. f) CSP možno namietať len pochybenie v procese, ktoré dosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, pričom to môže spočívať aj v deficitoch v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).“]. K posudzovaniu a hodnoteniu procesu dokazovania musia sudy vyššej inštancie v konaniach o opravných prostriedkoch pristupovať individuálne. Ak by sa všeobecný súd v procese dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, je povinnosťou dovolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Pritom je potrebné v prvom rade vychádzať z obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Vadu konania dosahujúcu intenzitu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, ktorú by bol dovolací súd povinný preskúmať, však sťažovateľ v rámci podaného dovolania nenamietal a jeho dovoláciu námietku možno hodnotiť skôr ako kritiku hodnotenia dôkazov v dôsledku jeho neúspechu v konaní.

16. Pre komplexné pochopenie veci, ako aj z dôvodu, že sťažovateľ značnú časť sťažnostných námietok smeruje aj proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd v bodoch 2 a 3 tohto uznesenia zhrnul závery týchto súdov. Vzhľadom na závery okresného súdu a krajského súdu a obsah príslušnej časti dovolania ústavný súd nezistil v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu nedostatočné odôvodnenie a spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s námietkou sťažovateľa spochybňujúcou skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný. Z materiálneho hľadiska dostal sťažovateľ odpoveď súdov na otázku, či žalovaná s odbornou starostlivosťou skúmala schopnosť sťažovateľa splácať úver. Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie je založené na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci.

17. Ústavný súd v prejednávanej veci nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych ustanovení, ktorých účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľa alebo ktoré by popierali samotný obsah a zmysel aplikovaných noriem, resp. že by zo strany najvyššieho súdu došlo napadnutým uznesením k takému zúženiu výkladu ustanovení o prípustnosti dovolania, ktoré by mohlo viesť ústavný súd k záveru o neprípustnom a neústavnom odopretí práva na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal z materiálneho hľadiska odpovede na ním vznesené ťažiskové námietky zo strany krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, pričom nimi prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné. Napadnuté uznesenie nevykazuje znaky arbitrárnosti, prílišného formalizmu či nedostatočného odôvodnenia zo strany najvyššieho súdu pri posudzovaní dovolania sťažovateľa. Ústavný súd nezistil v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu také nedostatky, ktoré by mu umožnili pristúpiť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, keďže spôsob posúdenia sporných otázok nemožno posúdiť ako svojvoľný, nezistil ani extrémny rozpor medzi vykonaným dokazovaním a skutkovými zisteniami súdov.

18. Napokon je potrebné uviesť, že sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti nepredložil konkrétnu ústavnoprávnu argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov najvyššieho súdu, skôr opakoval svoje skoršie námietky a predložil všeobecné výhrady o arbitrárnosti, nedostatočnom prieskume, nedostatočnom odôvodnení či nezohľadnení dovolacích dôvodov a jeho nazerania na skutkové a právne otázky. V prevažnej miere ide o opakovanie dôvodov uvedených v dovolaní a predtým v odvolaní, čím stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie, ktorá by mala opätovne posudzovať rovnaké námietky. Takéto postavenie ústavnému súdu neprináleží, keďže nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05).

19. Ústavný súd podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

20. Nezistiac medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a účinkami výkonu dovolacích právomocí prejavovaných v napadnutom uznesení žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu